

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. , 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на тринадесети януари, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мартин Ц. Сандулов

Членове: Мария Я. Блецова Калцова
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
като разгледа докладваното от Мария Я. Блецова Калцова Въззивно
гражданско дело № 20202200500478 по описа за 2020 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба депозирана от Х. К. Х.,
ЕГН ***** против решение № 522/15.06.2020г. по гр.д. № 3355//2019г.
на Сливенския районен съд, с което съдът е признал за установено по
предявения от Община – Сливен , със седалище и адрес на управление
гр.Сливен, ***** иск с правно основание чл.134, ал.1 от ЗЗД във вр. с
чл. 439от ГПК във вр. с чл. 124, ал.1 от ГПК, че „ГЕОСТРОЙКОМПЛЕКТ“
ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ***** не дължи
на Х. К. Х., ЕГН *****, гр. Сливен, ***** сумата от 8773.44 лв.,
представляваща обезщетение за задължението предмет на принудително
изпълнение по изп.д. № 1826/2018г. по описа на ДСИ при СлРС, дължима по
изп.листове от 24.02.2011г. и 16.05.2011г. по възз.гр.д. 255/2010г. по описа на

СлОС, от които 3665.09 лв. – олихвяема сума, 4845.69 – неолихвяема сума и 262.66 лв. – лихва, поради погасяване по давност.

С обжалваното решение е бил отхвърлен предявения от въззивника Х., в качеството му на кредитор на „ГЕОСТРОЙКОМПЛЕКТ“ ЕООД иск против Община – Сливен иск с правно основание чл. 134, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл. 59, ал.1 от ЗЗД за осъждане на Община – Сливен да заплати на „ГЕОСТРОЙКОМПЛЕКТ“ ЕООД сумата от 9300.00 лв. представляваща обезщетение за ползване без основание на имоти собственост на длъжника „ГЕОСТРОЙКОМПЛЕКТ“ ЕООД с идентификатори 67338.406.634, 67338.406.474, 67338.406.297, и 67338.406.590 за периода от 13.10.2014г. – 18.06.2019г. като неоснователен.

Във жалбата се посочва, че обжалваното решение е неправилно. Съдът не бил съобразил, че действията на ДСИ се контролират от Ос, а не от РС. Той не бил преценил правилно представените писмени доказателства, от които било видно, че ответникът без правно основание ползвал процесните недвижими имоти. Съдът неправилно бил приел, че 5 – годишната давност е била прекъсвана с извършената публична продан на имоти собственост на длъжника на 31.03.2014г. и с наложения заповест за изплат на банкови сметки на 18.04.2013г. Съдът не се бил съобразил и с останалите доказателства, от които било видно, че последните изп.действия са били осъществени на 10.04.2017г. и 13.04.2017г. С оглед на това до датата на подаване на исковата молба – 18.06.2019г. погасителната давност не била изтекла. Издирената от съда съдебна практика не била приложима към случая. С посоченото от съда ТР 2/26.06.2015г. напълно бил защитен интересът на Община – Сливен. Като цяло мотивите на съда били пристрастни. Моли се обжалваното решение да бъде отменено и да се постанови друго, с което предявените от въззивника искове да бъдат уважени.

В срока по чл. 263 ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от юриск.Георгиева, пълномощник на въззиваемата Община Сливен, с който въззивната жалба е оспорена като неоснователна. Посочва се, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Първоинстанционният съд правилно бил приел, че вземането на жалбоподателя спрямо „ГЕОСТРОЙКОМПЛЕКТ“ ЕООД е

погасено по давност и решението му било в съответствие с трайната практика на ВКС. От друга страна по делото не било установено, Община Сливен да ползва имотите на „ГЕОСТРОЙКОМПЛЕКТ“ ЕООД. Обстоятелството, че през тях преминават хора сочело единствено, че собственикът не се противопоставя на това действие. Право на собственика било да прецени по какъв начин ще ползва имотите си. Моли се да се потвърди обжалваното решение. Претендират се разноси, включително юрисконсултско възнаграждение.

В с.з. въззивникът редовно призована се явява лично и заявява, че поддържа въззивната жалба и моли тя да бъде уважена.

В с.з.въззиваемата страна „Геостройкомплект“ ЕООД – в ликвидация, редовно призована, не се явява.

В с.з.въззиваемата страна „Община Сливен, редовно призована се представлява от ст.юриск. Стойчева, която заявява, че оспорва въззивната жалба и поддържа депозирания отговор на въззивна жалба. Моли да се потвърди обжалваното решение и да се присъдят деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Пред настоящата инстанция не се събраха допълнителни доказателства.

Обжалваното решение е било съобщено на въззивника на 22.06.2020г. и в рамките на законоустановения четиринадесет дневен срок – на 29.06.2020 г. е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – Сливен фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства . Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лица с правен интерес от обжалване на съдебния акт. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна.

Пред РС – Сливен ищецът Х. е бил предявил иск с правно основание чл.134 от ЗЗД, който предвижда, че кредиторът може да упражни

имуществените права на длъжника, когато неговото бездействие заплашва удовлетворението на кредитора, освен ако се касае за такива права, упражнението на които зависи от чисто личната преценка на длъжника. Предпоставките за предявяване на иска по [чл. 134 ЗЗД](#) са следните: ищецът /процесуален субституент/ да има качеството на кредитор спрямо даденото лице, т.е. да има вземане срещу това лице, а длъжникът на ищецът и титуляр на правата, които се защитават с иска, да бездейства, като не упражнява имуществените си права.

Пред РС е бил предявен и инцидентен косвен установителен иск от Община Сливен за установяване в отношенията между Общината и ищеца Х., че третото лице „Геостройкомплект“ ЕООД – в ликвидация, не е задължено спрямо Х., поради погасяване по давност на задълженията му.

По този начин за да се прецени дали исковата претенция на Х. е основателна, следва първо да се разгледа инцидентния иск на Община Сливен, който оспорва правата му на кредитор спрямо „Геостройкомплект“ ЕООД – в ликвидация.

От събраните по делото доказателства се установи, че в полза на Х. против „Геостройкомплект“ ЕООД са били издадени два изпълнителни листа. Първият ИЛ е бил от 24.02.2011г. По него е било образувано изп.д. № 191/2011г. По него била извършена публична продажба на недвижим имот. Последното плащане е извършено на 31.03.2014г. По – късно по молба на вискателя от 05.04.2017г. на 10.04.2017г. е била наложена възбрана на недвижим имот собственост на длъжника. На 10.04.2017г. е била наложена възбрана върху имот на длъжника.

Изп.д. № 191/2011г. по описа на ДСИ при РС – Сливен е било прекратено на 17.07.2018г. поради настъпила перемпция, т.е. тъй като по делото не са били извършвани изпълнителни действия в продължение на повече от две години, производството е било прекратено на основание чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК. ДСИ приел, че наложената възбрана по делото е наложена след изтичане на двугодишния срок последното изпълнително действие по делото.

Вторият изпълнителен лист е от 16.05.2011г. За събиране на вземанията

по него е било образувано изп.д. № 286/2011г. Последното извършено изпълнително действие по него е от 18.04.2013г. – запор на банкова сметка. На 13.04.2017г. е била наложена възбрана върху имот на длъжника.

Изп.д. № 286/2011г. по описа на ДСИ при РС – Сливен е било прекратено на 17.07.2018г. поради настъпила перемпция, т.е. тъй като по делото не са били извършвани изпълнителни действия в продължение на повече от две години, производството е било прекратено на основание чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК. ДСИ приел, че наложената възбрана по делото е наложена след изтичане на двугодишния срок последното изпълнително действие по делото.

Трябва да се посочи, че настъпването на т.н. „перемпция“ е обусловено от обективни обстоятелства (неизвършване на изп.действия в продължение на повече от две години, т.е. продължително бездействие на вискателя) и не зависи от волята на съдебния изпълнител. Той само прогласява настъпването ѝ.

За да отговорим на въпроса дали е налице погасяване на вземанията на ищеца Х. спрямо Геостройкомплект“ ЕООД, следва да се разгледат два въпроса – кога едно вземане се погасява в изп.производство и кои действия в изп.производство представляват „принудителни изпълнителни действия.

В закона няма легално определение на понятието „принудително изпълнително действие“, но съществува задължителна съдебна практика в която ВКС е разгледал този въпрос.

Според тълкуването дадено в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК принудителни изпълнителни действия са тези, с които се цели събира на вземанията на вискателя от длъжника чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно

изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

От друга страна в същото Тълкувателно решение - № 2 от 26.06.2015г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК е разгледан и въпросът с настъпването на погасителната давност. Ако едно действие макар и „принудително изпълнително действие“ по своя характер е предприето след настъпване на давност, то не поражда действие. Съответно ако то не е предприето своевременно (в рамките на 2 г. от извършване на последното изп.действие), то няма да представлява прекъсване на давността, тъй като тя вече ще е настъпила.

Конкретно въпросът за настъпване на погасителната давност е разгледан в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК. Посочено е, че съгласно [чл. 116, б. "в" ЗЗД](#) давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК \(чл. 330, ал. 1, б. "д" ГПК отм.\)](#), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

В случая последното изп.действие по изп.д. № № 191/2011г. е било извършено на 31.03.2014г. и е представлявало плащане по извършена публична продажба. След това е последвал продължителен период, през който не са били предприемани никакви изпълнителни действия. Така перемпцията се е осъществила на 31.03.2016г., макар делото да е било прекратено по – късно (на 17.07.2017г.). Наложена възбрана от 13.04.2017г. се явява изпълнително действие извършено след настъпване на перемпция и не може да породи действие. **По този начин петгодишният давностен срок, с който вземането на Х. е погасено е изтекъл на 31.03.2019г.**

Аналогично е положението по изп.д. № 286/2011г., при което

последното извършено изпълнително действие е от 18.04.2013г. – запор на банкова сметка. След нея отново за продължителен период от време не са били извършвани никакви изп.действия. По този начин, след като перемпцията е настъпила на 18.04.2015г., **петгодишният давностен срок е настъпил на 18.04.2018г.** Наложената възбрана от 13.04.2017г. се явява изпълнително действие извършено след настъпване на перемпция и не може да породи действие.

След като вземанията на ищеца **поначало** са били погасени по давност, съдът не следва да има предвид образуването на изп.д.1826/2018г. и предприетите действия по него, тъй като делото е било образувано след погасяване по давност на вземанията на вискателя Х..

Така след като вземанията на ищеца са погасени по давност съответно на 31.03.2019г. (ИЛ от 24.02.2011г .) и на 18.04.2018г. (по ИЛ от 16.05.2011г.), а исковата молба на Х. е от 18.06.2019г., то тя е предявена от лице, което вече няма неудовлетворено вземане спрямо длъжника „Геостройкомплект“ ЕООД. По този начин предявеният от Х. Х. иск се явява неоснователен и не следва да се уважава.

Като има предвид посочените по – горе съображения за настъпилата погасителна давност по отношение на вземанията на ищеца Х., съдът намира, че безспорно следва да се уважи предявеният от Община Сливен инцидентен косвен установителен иск от за установяване в отношенията между Общината и ищеца Х., че третото лице „Геостройкомплект“ ЕООД – в ликвидация, не е задължено спрямо Х., поради погасяване по давност на задълженията му.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция съвпадат с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото на въззиваемата страна – Община Сливен следва да се присъдят деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение 522/15.06.2020г. по гр.д. № 3355//2019г. на Сливенския районен .

ОСЪЖДА Х. К. Х., ЕГН *****, гр. Сливен, ***** **ДА** **ЗАПЛАТИ** НА Община – Сливен , със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ***** деловодни разноски – юрисконсултско възнаграждение за въззивна инстанция в размер на 100.00 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страната пред ВКС на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____